

Det er svaret, kan jeg sige til fru Lissa Mathiasen.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Når jeg nu spørger om det her, så skyldes det, at ministeren selv i sit eget forslag siger, at man kommer med de besparelser her, fordi det er blevet teknisk nemmere at udregne, hvordan boligstøtten helt nøjagtigt skal beregnes til det enkelte menneske. Fint nok, fair nok.

Men hvis man vil bruge den beregning til rent faktisk at spare over 30 mio. kr. i udbetalt boligstøtte, så må logikken også være, når nu teknikken er til det, at man tilsvarende siger, at man respekterer, at det også er blevet lettere i det øjeblik, at vi skal beregne, hvad det er, folk reelt skal have i kroner og øre.

Men det, jeg spørger om, og det formoder jeg ministeren kan svare på, når vi også spurgte om det ved førstebehandlingen, er: Hvor stort er det beløb rent faktisk, man i dag snyder den enkelte boligstøttemodtager for? Det er sådan, at man skal over ca. 2.500 kr. årligt, før man kan få udbetalt sin boligstøtte. Hvor meget udgør det egentlig? Hvor mange mennesker er det, der bliver snydt for de her små 2.500 kr. hvert år?.

Det svar synes jeg ministeren skylder os fra talerstolen her og måske også skylder den undrende befolkning, der må konstatere, at regeringen godt kan finde ud af at plukke befolkningen, men ikke kan finde ud af at sige noget for noget, når folk rent faktisk skal have deres retmæssige krav opfyldt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Både af ministeren og også generelt af de partier, der er for det her forslag, blev der ved førstebehandling talt om, at det, man nu gjorde, var, at man tilgodeså folks faktiske behov, og at det var meget vigtigt, at man nu med moderne teknik osv. ikke behøvede at runde op og ned, men kunne give nøjagtige beløb.

Derfor bliver ministeren altså nødt til at komme med en lidt bedre forklaring på, hvorfor det kun går den ene vej, hvorfor det kun er, når staten skal spare penge og mennesker miste penge, at man skal give det nøjagtige beløb, men ikke den anden vej. Når folk faktisk har et behov for at få boligstøtte, hvorfor skal de så ikke også have den beregning?

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jamen det kan fru Line Barfod da godt få svaret på, og det er, fordi jeg mener, det er to vidt forskellige ting. Man har sat en grænse på 2.500 kr., og det er vel også ud fra et økonomisk skøn, man gjorde det i sin tid, og Socialdemokratiet har jo også haft regeringsmagten i mange år uden at ændre det.

Selv om det nu er blevet lettere via computer at fastsætte den faktiske indkomst via selvangivelsen og beregne boligstøtten ud fra den, ville det jo stadig væk, hvis de, der lå under grænsen på de 2.500 kr., skulle med, kræve mere administrativt arbejde, i og med man skulle finde ud af, hvem de var, og lave en beregning på, om de var berettiget, indtaste dem, sådan at de kom ind i systemet.

Som jeg siger, er det jo også et økonomisk spørgsmål, for så skulle man jo ud og finde de her penge. Jeg mener, at der må være en bagatelgrænse, og derfor er jeg uenig i, at man skulle fjerne den grænse rent politisk. Det er svaret, og jeg tror ikke, vi kommer det ret meget nærmere.

Kl. 18.40

Jeg kan altså ikke se den samme logik, som fru Lissa Mathiasen kan se, nemlig at i og med man kan beregne den faktiske indkomst, så man ikke skal runde op, skal man lige pludselig også fjerne grænsen på de 2.500 kr. Det er jeg ikke enig i, jeg ser ikke logikken i det, og jeg tror altså ikke, vi kommer ret meget længere.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så har fru Line Barfod bedt om ordet og fru Lissa Mathiasen for den tredje korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ministeren siger, at der er tale om to vidt forskellige ting. Ja, det ene øjeblik skal myndighederne spare, og det gør de ved at skære ned på nogle penge, som folk får i dag. Den anden situation er, at vi har nogle lejere, som har behov for at få en ydelse, og som egentlig ville være berettiget til den efter reglerne, og som man i dag har mulighed for at beregne, men de skal altså ikke have, fordi ministeren siger, at det er to meget forskellige ting.

Hvem er det, vi vil tilgodese? Er dem, vi vil tilgodese, de mennesker, der har behov for penge, eller er det statskassen? Det er der, forskellen er. Vi mener altså, at for lejere er det vigtigt at kunne få de penge, de har behov for. Man kunne jo også føre diskussionen videre og spørge: